

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2520/2024
26.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић, Весне Мاستиловић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ..., ББ из ..., као правног следбеника пок. ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ... и ЕЕ из ..., чији је заједнички пуномоћник Филип Домазет, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције, Четврти одред Жандармерије у Нишу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2199/2023 од 28.05.2024. године, у седници одржаној 26.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2199/2023 од 28.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2199/2023 од 28.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2038/22 од 23.03.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име накнаде између исплаћене и припадајуће плате по основу приправности за период од марта 2014. године закључно са фебруаром 2017. године исплати и то: АА из ... 140.718,83 динара, ББ из ..., као правном следбенику пок. ВВ из ... 188.923,60 динара, ГГ из ... 214.713,57 динара, ДД из ... 171.729,18 динара, ЂЂ из ... 166.238,57 динара, ЕЕ из ... 239.913,89 динара и то појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате (све ближе означено и опредељено овим ставом изреке). Ставом другим изреке, тужена је обавезана да у корист тужилаца на напред наведене месечне износе из става првог изреке ове пресуде, изврши уплату припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање надлежном фонду, по стопи и основици која важи на дан уплате. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 1.264.522,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 1.076.250,00 динара, почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2199/2023 од 28.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке тако што је тужена обавезана да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 786.772,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 646.500,00 динара, од дана извршности пресуде до исплате, док је део захтева тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка преко досуђеног износа до износа од 1.264.522,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 1.076.250,00 динара, почев од извршности пресуде до исплате, одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, предлажући да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Предмет тужбеног захтева је исплата неисплаћеног додатка на плату по основу приправности (дежурства ван радног времена) у периоду од марта 2014. године закључно са фебруаром 2017. године.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, по оцени Врховног суда нема разлога за одлучивање о посебној ревизији примени члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23) без обзира на измене важећег Закона о полицији („Службени гласник РС“ број 6/16, 24/18, 87/2018) у одредбама члана 156. ставови 2. и 3. (изменом у броју 24/18 од 26.03.2018. године) и члана 187. Закона о полицији (изменом у броју 87/2018 од 13.11.2018. године), које на другачији начин регулишу начин и форму одређивања приправности, уређену Правилником о приправности за рад („Службени гласник РС“ бр.16/17 од 27.02.2017. године).

Наиме, побијана другостепена пресуда је у складу са правним ставом Врховног суда израженом у више ревизијских одлука да тужиоци као полицијски службеници имају право на увећање плате по основу приправности за ранији период у смислу члана 147а став 1. Закона о полицији („Сл. гласник РС“, бр.101/05...64/15) који полицијском службенику признаје право на остваривање додатка на плату и за дежурство ван радног времена (приправност), као и на основу члана 12. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Сл. гласник РС“, бр.22/15...7/19). То право им припада и на основу важећег Закона о полицији („Сл. гласник РС“ број 6/2016, са изменама у бројевима 24/2018, 87/2018) на основу новелираних одредби члана 156. ставови 2. и 3. и члана 187., а у вези одредби цитираног Правилника о приправности за рад, у конкретно чињеничној ситуацији када су примени правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, тужиоци доказали да су у релевантном временском периоду били приправни, односно у стању потребног степена спремности по усменом налогу непосредног руководиоца, а тужена није доказала супротно (да им такав усмени налог није издат и да нису били приправани) без обзира на новоустановљену обавезу тужене према цитираним одредбама новелираног Закона о полицији да се у ситуацији одређивања приправности полицијских службеника доноси посебан распоред рада или писани налог од стране непосредног руководиоца, с обзиром на то да постоји изузетно

и могућност издавања усменог налога (са обавезом издавања образложеног писаног налога у року од 24 часа).

Из наведених разлога нису испуњени услови да се у овој правној ствари прихвати одлучивање о посебној ревизији тужене, због чега је Врховни суд применом члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате неисплаћеног додатка на плату по основу приправности поднета је 28.03.2017. године. Тужбу су поднели тужиоци који се налазе у положају формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП. Због тога се вредност предмета спора одређује према вредности главних захтева сваког од тужилаца засебно односно меродавна је појединачно тражена вредност главног захтева, а то су у конкретном случају износи: за тужиоца АА 140.718,83 динара; за тужиљу ББ 188.923,60 динара; за тужиоца ГГ 214.713,57 динара; за тужиоца ДД 171.729,18 динара; за тужиоца ЂЂ 166.238,57 динара; за тужиоца ЕЕ 239.913,89 динара, па како појединачно тражене вредности главног захтева не прелазе динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе то ревизија тужене није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази новчани цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена према члану 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Ивана Рађеновић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић